

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREI DICU

CARLA

Roman ezoteric

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

câtă vreme, ieșind eu din apă, vă pot face fericiți? Duceți-mă, folosindu-vă înțelepciunea, la regatul meu! Și nu va trebui să vă mai temeți de suferință, nici de sărăcie»".

Enigmele lumii sunt nesfârșite muritorilor. Cei care trec dincolo, care își recunosc demonul interior, nasc. Renasc. Regele redevine rege doar prin împăcarea cu sinele lui și cu acceptarea nobleței. Ajutorul e... ceva bizar, pentru că este atât Deasupra, cât mai ales Înăuntru. Ca și moartea. Ca și conștientizarea ei. Ca și Renașterea...

Îngeri, preoți, luntrași și alți bețivi însetați de redevenire. O redevenire clinică ne paște, și calului din noi, din fiecare dintre noi, îi place jocul. Cu el însuși. Cu alchimia, chiar dacă nu conștientizează ce pericole îl latră. Îl latră, pentru că redevenirea nu e simplă. Oferă surprize. Ritua-lice și inimaginabile.

Carla este o fată. Despre ea vorbeam în prologul... prologului, când v-am spus că murise sau că tocmai căpătase boala cea prețioasă, Nemurirea. Ea, Carla, este Noua Ordine Mondială. O domnișoară cu un buchet de suflet și cu o mulțime de Nemuriri.

I

„Modestia e pentru cei modești, iar umilința e pentru cei umili!” Acesta era gândul cu care Carla își începuse ziua de 1 martie. Razele dimineții izbeau cu pumnii, ca un copil prost crescut, în fereastra mansardei dintr-un bloc al Centrului Bătrân al Bucureștiului. Deși absolvise Conservatorul, inițial nu-și propusese să-și croiască o carieră în muzică, ci în arealul cuvintelor, și începuse să scrie versuri. Asculta, în schimb, tone de muzică și învățase pe dinafară versurile interpreților favoriți. Carla, o olteancă, jună scriitoare, care se considera ratată după ce primul său volum de versuri nu văzuse lumina tiparului decât după ce maică-sa dăduse o șpagă consistentă unui prieten editor, se apucase de cântat doar pentru că sperase să uite melancoliile neproductive și, astfel, să calce cât mai curând pe urmele unor cântărețe de succes din Occident, precum Anne Clark, Danielle Dax, Hazel O'Connor sau Cauda Pavonis. Concertase deja pe la diverse reuniuni studențești și talentul i se confirmase. Totuși, se căuta pe sine, într-un amalgam electronic, darkwave sau death-rock, nici ea nu mai știa exact, în orice caz, într-o zonă a viselor underworld, în general străine pentru capitala României, aflată și ea într-o tranziție bolnăvicioasă.

Încă din liceu, Carla fusese genul de fată căreia nu trebuie să-i spui de două ori să meargă la cârciumă ca să se certe cu băieții de vârsta ei sau mai mari, frustrați de copleșeala unui loc de muncă cinstit, dar stresant până-n

Libris.ro
măduva oaselor. Avea atitudinea rebelă a unui Gavroche feminin, care îți turna în față o sumedenie de ironii, dacă te puneă dracu' s-o calci pe coadă sau să-i strici pofta de vis și de contestare a realității înconjurătoare. Fire boemă, era o floare de nu-mă-uita, pierdută în agitația unui oraș care își reprofila șarmul din agitația facturilor și din cloncanitul claxoanelor. Mereu evitase să muncească pentru patroni și ținuse cu tot dinadinsul să trăiască pe cont propriu încă de la terminarea facultății. De altfel, marele ei secret, gândul care nu-i dădea pace și care o înrăise, ținea de perpetua răfuială cu sistemul și cu produsele acestuia, tot mai perfecționate în arta raptului și a hohaiselii.

Pe când avea doar 20 de ani și colinda încă labirintul studenției, scrisese, în joacă sau nu, o operă electro. Prima operă electro-darkwave din istoria lumii! Totul începuse la o agapă cu colegii de la Conservator, undeva pe crestele Făgărașilor.

— Dacă există inovații rock, ba unele de succes dacă ne gândim la formația Queensryche, care, cu *A Rock Opera*, a dat jos gheața de pe acoperișul ogârjat ce, mai în glumă, mai în serios, plafona fenomenul heavy metal, de ce să nu fabricăm și noi, amatorii de electro underground, o ghiulea pe măsură? O operă electro, menită să adune din tenebre o lume muzicală îmbătrânită în propriile cutume, care numai la asta nu se așteaptă? se întrebase ea cu voce tare.

— Fugi de-aici, fii serioasă! Cine să facă asta? Unde mai pui că, foarte probabil, nu s-ar vinde. Lumea are nevoie de show-uri scurte, comerciale și la obiect, pe gustul vulgului, îi tot repetau colegii, până când Carla se sătură să se plictisească de „Corul sclavilor propriului lor timp” și trecu la treabă.

— Pe ce am mai sfânt, într-un an vă voi cânta prima operă electro din istoria lumii! O să vedeți, v-o promit!

În numai șase luni a așezat pe hârtie și pe clape acordurile unui manifest electrogoth, în tiparele exacte ale unei opere. Timp de o jumătate de an nu mai dormise nopțile și fumase trei-patru pachete de țigări zilnic. Nu mânca mai nimic și habar n-avea de tot ce se întâmpla în jurul ei. Din când în când, accepta invitațiile insistente ale amicilor care se chinuiau s-o scoată din casă mai greu ca pe Dante din Purgatoriu, dar și atunci părea absentă, neatență la discuțiile și la glumele lor. Apoi a venit satisfacția teribilă. „Am învins!”, se gândea, bucuroasă de revanșa împotriva celor care n-au cadorisit-o cu încrederea lor. Visul ei concretizat ajunsese la urechile profesorilor. Trezise la început un val de curiozitate, care ulterior se transformase în teama sistemului față de orice noutate capabilă să-i zguduie temeliile. I s-a spus că ba „nu e bună compoziția”, ba „nu-s bani pentru așa ceva” sau, mai rău, că „publicul n-ar gusta nicicând o asemenea trăsnaie, mai ales venind din partea unei autoare căreia încă-i curg mucii și care, bașca, s-a mai născut și în România...”. Și totuși, la un moment dat, Carla simțise că Dumnezeu i-a pus mâna-n cap. Încercând să-și promoveze lucrarea, a dat peste Necam Roșianschi, un vechi realizator radio, compozitor și cunoscut promotor de tinere talente. Omul a ascultat cu atenție opera rock, intitulată *Oglinzile fierbinți ale domnișoarei Rose și clavirul domnului Green* și i-a promis susținerea lui:

— Carla, ești un copil-minune! O asemenea creație nu trebuie să rămână străină de urechile și de ochii publicului. O să devii celebră!

— Eu, celebră? Vreau doar să-mi demonstrez mie că mut munții, iar pe ceilalți să-i conving că și din văgăuna asta de țară se pot naște miracole.

— Odată apărută pe piață, opera ta va produce o revoluție în genul ăsta de muzică. Fii atentă, văd deja un film la Hollywood din povestea asta. Lasă-mă pe mine să mă ocup și amândoi vom deveni milionari! Ce milionari, miliardari, nu alta! o aburea Roșianschi.

— Iar eu voi deveni „domnișoara Mozart din România”, se alinta Carla de una singură, cântându-i în strună noului și deja prea bunului ei prieten.

Lunile trecură cu lenea unui căscat uriaș, iar Carla își văzu visul pierind în depărtări, pentru că lucrurile încremeniră în stadiul de promisiune. La un moment dat, după o droaie de amânări și de justificări, protectorul ei uită să mai dea vreun semn. La început, Carla crezu că s-o fi îmbolnăvit sau, Doamne ferește, o fi și mai rău... Îl căută peste tot și, văzând că tipul dispăruse complet, iar toți cunoscuții îi pierduseră urma, se duse la poliție. Degeaba. I s-a spus că nimeni n-o poate ajuta, atât timp cât i-a oferit banditului un CD cu întreaga operă, care bineînțeles că încă nu fusese scoasă pe piață și din acest motiv nu devenise marcă înregistrată. Adio și-un praz verde!, cum ar fi zis Violetta Valery din *Traviata* lui Verdi... Până la urmă află că un anume Necam Van Karl cucerise publicul german cu o operă electrogoth, intitulată, ați ghicit, *Oglinzile fierbinți ale domnișoarei Rose și clavierul domnului Green!* Tipul avusese un succes teribil și revoluționase peisajul muzical internațional pe munca și pe inspirația Carlei. Susținuse turnee în America și în Asia, mai ales în Japonia, acolo unde CD-ul său înregistrase un succes enorm, iar presa

scrisese că și-ar fi cumpărat un domeniu aproape la fel de mare ca al lui Michael Jackson, pentru că „dorea să creeze în liniște, departe de agitația din Europa sau din SUA”. Japonezii pun preț mai mare pe intimitatea individului, acolo ziariștii nu-s atât de haini și de machiavelici, dar iată că uneori nici niponii n-au habar ce șerpi ascund la sân. Asta nu înseamnă însă că hoțul se încuiase într-o colivie. Sfidător și convins că nimic nu i se poate întâmpla, colinda când avea chef Europa și Americile, pentru ca ulterior să se retragă satisfăcut în refugiul japonez. Pentru Carla era clar însă că tipul se ascundea într-o lume greu de pătruns și în care era protejat perfect de propria celebritate.

— Javra mi-a furat până și numele! Cum adică „Van Karl”? Asta e culmea sfidării! se lamenta fata în fața prietenilor care rămăneau înmărmuriți. Ba chiar trecuseră la acuzații voalate, tipice românetelui contemporan, fezandat în invidie și micime:

— Ești sigură că tu ai scris o asemenea muzică? zicea cineva, iar altul completa, hlizindu-se ascuțit:

— Hai, băi Carla, că erai beată...

— Nu-mi vine să cred, nemernicul putea să schimbe titlul operei sau măcar să modifice câteva acorduri! Mi-a făcut-o special, pentru că nu m-am vândut definitiv. Să-l roadă câinii de azi înainte! urla tânăra, însă în sinea ei căuta adevăratul motiv.

— Calmează-te, pentru că în stilul ăsta balamucul te așteaptă cu porțile deschise, venea prompt răspunsul, dar ea continua să-i sfideze pe toți, visându-se, apoteotic, ba sabia răzbunării, ba securea dreptății.

— Dacă am fost capabilă să compun o asemenea muzică, sunt capabilă de orice. Nu mă cunoașteți!

Eroina poveștii noastre ajunse de batjocura tuturor și nici măcar propria familie n-o mai băga în seamă cu scornelile ei. În acel moment își fixă un țel: răzbunare! Răzbunare crudă, până-n măduva oaselor! Se hotărî să-l caute pe Van Karl și să-i dea la mir. Să-l compromită și apoi să-l facă să se sinucidă, pentru că, dacă ea ar fi pus mâna pe armă, cu siguranță ar fi înfundat pușcăria. De atunci rămase obsedată de gândul revanșei, își măcină porția zilnică de strategii pentru pedepsirea hoțului de visuri și își insuflă curaj precum un greiere care cântă până la ultima lui dimineată.

Dincolo de furia care nu-i dădea pace, Carla avea o cu totul altă fire. Nu era genul omului de acțiune și nici nu dispunea de mijloacele necesare înfăptuirii unui asemenea act. Era blocată în propria neputință, iar asta o înnebunea. În copilărie fusese când răsfățată, când tristă, pedălând amorf într-un carusel de trăiri contradictorii. Îi plăcuseră jocurile băieților, handbalul, tenisul, dar detestase să meargă pe bicicletă. I se părea că timpul căpăta altă dimensiune în goana roților pansate cu cauciuc. Îi plăcea ca trecerea ei prin lume să se desfășoare într-o surdină cinică și mai ales i se părea că zborul acela cuantic peste vreme și vremuri, petrecut în liniștea mormântală a bicicletei care nu scoate fum și nici dăre de zgomot, ar fi putut s-o îndepărteze de agitația propriei personalități, fierbândă de întrebări. „Cine sunt, de unde vin, încotro mă îndrept?” Părinții ei divorțaseră, iar tatăl se mutase la Chișinău cu o actriță scăpătată, căreia îi mânca economiile cu savoarea unui rechin bătrân, dedat la perversiunea ieftină a festinului cu icre de Manciușia made in Moldova. Înainte de a pleca, îi dăduse fiicei sale un sfat aproxima-

tiv, pe care și tânărul D'Artagnan, personajul lui Alexandre Dumas, îl primise de la părintele său: „Să nu fugi niciodată! Ba din contra, nu te feri de luptă, greșește, intră în încăierări și bate-te! Altfel nu vei afla tainele supraviețuirii, ci doar gustul sleit al imponderabilității ei”. Mai târziu, Carlei începuse să-i placă să fie curtată. Băieții roiau în jurul ei ca țânțarii după sângele fierbinte al serilor de vară și aveau și de ce. Era frumoasă, cu un păr auriu care se contopea ca un arc cu mii de întortocheri între zenit și nadir. Era ea însăși, din toți rărunchii, revolta împotriva unui timp în care detesta că s-a născut, dar pe care cu o poftă bolnăvicioasă se încăpățâna să-l seducă prin farmecul și spiritul său rebel și apoi să-l abandoneze într-o letargie cronică. În adolescență îi plăcuseră găștile și vara fugea pe malul mării de câte ori prindea ocazia, chiar dacă uneori banii nu-i ajungeau decât pentru o zi. Nici acolo, pe malul albastru al infinitului, nu se dezlipea de cizmele cu toc sau de bocancii tip „newrock”, împlătoșați cu metal. Râdea cu poftă de suratele ei de aceeași vârstă, înțepându-le fără perdea pentru „cât de cool e să porți teniși asortați cu fustă de dantelă”. Se îmbăta des și se amuza pe seama oricui. Îi plăcea vinul roșu și dulce de Murfatlar și, dacă vara toridă te îmbie la plimbări târzii, o poți vedea pe Carla și acum, petrecându-și serile pe terasa blocului din Centrul Bătrânicos al Bucureștiului, de multe ori iritându-și vecinii cu muzica dată la maximum. În „bivuacul” ei își fac veacul o colecție de bufnițe de toate culorile, simboluri a două noțiuni contradictorii: moartea și înțelepciunea, aceasta din urmă fiind, potrivit concepțiilor antice, sinonimă cu viața. Mai sălășluiesc acolo un pat mare, cu baldachin, un scrin micuț, o oglindă și un

cui er în care zac agățate un pardesiu negru și o chitară ce asteaptă de ani buni să-i fie „plombate” corzile. Pe birou stă un pian electronic sau sintetizator, cum i se mai spune, iar în colț, pe jos, un televizor alb-negru, pentru că eroinei noastre îi place să privească zbulciumul planetei de sus și în nuanțe decolorate. Pe pereți, vreo două icoane pe sticlă, cu un gagi cool bătut în cuie pe o cruce și încă o icoană, cu Nichita Stănescu, luminată de un sfeșnic cu șase lumânări, care te mângâie pe creștet încă de la intrare. Șapte boluri de cristal cu ierburi aromate fac din locuința Carlei o biserică fără turl e și fără clopotnițe, care poate părea visul oricărui puști romantic. Și totuși, mansarda are doza ei de păcat, provenit din inerția mirosului de liliac răptuit din pomii Bătrânului Centru, un păcat mângâiat de lumina celor șase candelabre ce-i înnobilează tăcerea și îi hrănesc dorul de răzbunare. În trecut, Carla își câștigase pâinea din diverse colaborări și le mai scria amicilor, cu care se întâlnea la clubul underground „Barbar”, versuri hazlii cu care prietenarii încercau să agațe fătucile proaspete care chiuleau cu sârg de la cursurile Liceului „Lazăr”. Încă din copilărie, Carla era un bulgăraș de aur într-o mare de humă. Iar acum, când soarele de bronz al dimineții toarnă plumb în copitele lucrătorilor din industria capitalistă, iar povestea noastră abia începe, Carla se întoarce pe partea ailaltă, visând de departe la versurile și la pianul ei electric revanșard.

*„Se-ncinse Marte-n dansuri bete
Din sete, scrum și glasul morții,
Apocalipticul final al stelei desuete,
Pedeapsa capitală a sorții.*

*Se smulge din acvarii apă,
Ce-ar fi să stingă spațiul gol
Rămas mocnind pe roți de iarbă
Într-un vals mut, răcnind pârjol.*

*E seacă marea-ntre nebuni,
Eu însămi am ajuns o sete,
Povara bălții din tăciuni
Ajută viermii să se-mbete.*

*Uitați valtrapuri și cișmele,
Al nostru timp e pe-nserate,
Mai bine haidem sus pe stele
Să dăm un imn la noi păcate!...”*

II

Într-un târziu, Carla deschise fereastra și lăsă binecuvântarea dimineții să-i colinde templul. Perdeaua de zale îndoia văzduhul, pletele copacilor curgeau anestezic peste calul lăptarului din Centrul Bătrân, poate singurul lăptar care mai cutreiera răsăriturile grăbite ale epocii postindustriale pe capra unei șarete și care avea aerul unui Don Quijote modern, plecat să cucerească lumea în șaua unei mârțoage anacronice. Unde mai pui că Sebastian Velkovic, zis „Crăcană”, și calul său se asortau perfect... Lăptarul avea părul blond spălăcit, fața albă și pistruiată, picioarele într-un X perfect, purta ochelari grei și rotunzi, iar din buzunarul vestonului răsărea veșnic, ca un ghiocel într-o dimineață de martie, o sticlă de vodcă. Lipsit de evlavie și de orice tip de erudiție moștenită din familie, Crăcană avea ceva al lui, dat de Dumnezeu și pus deo parte. O delicatețe stranie, născută din împleteala tăcerii cu modestia. În acești ultimi ani cât Carla a trăit în preajma lui, fusese atât de dedat chefurilor și beției, zile și nopți de-a rândul, încât abia dacă-l prindeai treaz vreo oră, două. Excepție făceau zilele în care se pregătea pentru examene, pentru că în rest n-avea motive să viziteze Universitatea Politehnica, unde era student la fără frecvență. Câteodată lăsa să se înțeleagă că ar avea daruri profetice și se prefăcea că știe anumite taine, dar îi trecea repede. Cum am spus, vorbea puțin. Calul, un animal ogârjit, crăcanat și cu privire ciocolatie, era moștenire de la fostul lăptar din Cen-

trul Bătrân, care îl îndrăgise pe Crăcană în perioada în care acesta din urmă era un copil amărât care mânca din pomeni. Moșul fusese în tinerețe un om chibzuit, nu-l interesau muierile și umbla vorba că nu ar fi avut vreodată legături cu vreuna. Până pe la șaiszeci de ani se ferise de băutură, dar apoi a început să bea în asemenea hal că se lua la întrecere cu regimente de muncitori și-i biruia pe toți până-i băga sub tejghea. Acum era rândul lui Crăcană să ducă minunata tradiție mai departe, cu excepția faptului că, în privința banilor, junele era risipitor fără margini și adesea ajungea atât de lefter încât amicii glumeau pe seama lui, spunându-i că e cel mai forțos alchimist din lume, care face aurul să dispară în pulbere albă. Ajunsese să se împrumute inclusiv de la polițiștii de cartier, care, de altfel, îl mai aduceau acasă și noaptea, când Velkovici își făcea de lucru cu vreun ins care îl cinstea sau îi dădea pe datorie. Îi plăcea însă să citească și să se aciueze pe lângă oameni educați și, de multe ori, în timpul discuțiilor, se făcea plăcut tocmai grație acelei delicateți despre care vorbeam anterior.

*„Ninsoarea de vertebre îndoia văzduhul
pletele copacilor curgeau anestezic
pe spinarea calului...”*

— Neața, Crăcană! Frumoasă zi, nu-i așa? Se feștește soarele peste campaniile electorale! țipă Carla de la etaj. Ce, mai nou câștigi un ban cinstit lipind afișe electorale cu lapte bătucit la poarta Raiului?

Era vremea în care magraonii politici care se străduiau să violeze democrația originală se găseau în fața unei noi